

פרשת קדושים

אני ה' אלוקיכם

כאשר דוד המלך ע"ה אמר "אֲנִי ה'":
כִּי-אֲנִי עֲבַדְךָ (תהלים קטז, טז) ודאי שלא היתה כוונתו שרק **אני** עבדך, ואינו שולל שיתכן שישנם עוד אחרים שהם עבדי ה', מ"מ אני עבדך. לו יצויר שרצה דוד המלך לומר שדווקא אני עבדך ולא אחרים אז היה מדגיש את המילה "אני" - שדווקא **אני** הוא עבדך. הדגשה זו יכולה להווצר ע"י הפסק מעט לאחר המילה "אני", אבל במקרה זה אין הדבר כן שהמילה "אני" באה בטעם שופר הולך שהוא משרת.

אך כאשר אומרת התורה הקדושה "אני" (הפסק) **י' אלהיכם**²³¹ אזי לא רק שמוכן שאני ה' אלוקיכם אלא גם מובן שאך ורק אני הוא ה' אלוקיכם ואין אחר אלוקיכם, ובודאי שזאת כוונת התורה שכתבה כן כשמילת "אני" בטעם טרחא שהוא טעם מפסיק²³². וצריך להקפיד בכך גם בסוף קריאת שמע כדי לרמוז על יחוד הבורא יתברך בסוף ק"ש כמו בתחילתה²³³. ישנם יוצאים מן הכלל בסוף פרשת קדושים (כז, ו) ובסוף פרשת אמור (כד, כב) ובסוף פרשת בהר-סיני (כו, א) ובפרשת בחקותי (כו, מד) שכתוב בהם "כִּי, אֲנִי יי' אלהיכם" כשהטעם המפסיק במילת "היי",²³⁴ ולכאורה קשה וכי אין כוונת הפסוקים הללו לשלול שאין אחר אלוקיכם? הטעמים והנקודות הם מסורת בידנו מסיני, אך לצערינו נעלם מאיתנו חלק מההסברים והסיבות שלהם, לכן אין בכוחנו להקשות על היוצאים מן הכלל מפני שאיננו יודעים תמיד את הסיבה ליוצא מן הכלל, כגון מדוע הכף של "כָּל עַצְמוֹתַי" (תהלים לה, ו) באה בקמץ רחב ולא בקמץ חטוף או בחולם - אין אנחנו יודעים הסבר לזה.²³⁵

²³¹ בפרשיות אלו נמצאו בפרק י"ח פסוקים ב', ד', ל'; בפרק י"ט פסוקים ב', ג', ד', י', כ"ה, ל"א, ל"ד, ל"ו; בפרק כ' פסוק כ"ד; ובפרק כ"ג פסוקים כ"ב, מ"ג. ובהפטרת קדושים יחזקאל פרק כ' פסוק ה, ז, יט.

²³² הדגשה זו אפשר ליצור גם ע"י שינוי סדר המילים במשפט לדוגמא "רבי אומר, אומר אני וכ"ו" (ולא אני אומר) שבא להדגיש שהוא חולק על חבריו - ראה יוסף דעת בבא בתרא קכ"ד ע"א.

²³³ ע"פ ספר שתי-ידות הביאו שערי תשובה בסוף סימן ס"א וכה"ח שם ס"ק ס"ד.

²³⁴ כז, ו; כד, כב; ובהפטרת קדושים יחזקאל ה, כ.

²³⁵ וגם אם תמצא בראשונים איזה הסבר כמו למה ג' של עם זו גאלת דגושה וכ"ו בודאי שיש סיבה עמוקה

ומכיוון שידוע לנו שרוב רובם של הטעמים המפסיקים משנים משמעות לכן צריך להקפיד גם בפסוקים אלו היוצאים מן הכלל להטעים בטרחא את מילת "היי" ע"פ המסורת שיש לנו, ואם עשה את הטעם המפסיק במילת "אני" ולא חזר יצא בדיעבד שהרי לא שינה את משמעות הפסוק שבודאי גם כוונת פסוקים אלו לומר "אני" ולא אחר. אולם להיפך, אם בשאר הפסוקים הטעים את הטעם טרחא במילת "היי" במקום במילה "אני" יש לומר שאפילו בדיעבד לא יצא משום ששינה את משמעות הפסוק (ולא אמרין שנלמד מן היוצא מן הכלל על הכלל). ואפשר שאין כוונת פסוקים אלו היוצאים מן הכלל לשלול שאני ולא אחר (ששלילה זו כבר מופיעה בפסוקים אחרים), אלא רק לומר שאני אלוקיכם כמו למשל בפסוק "אני יי'".

מקדשכם (כח, כ; כא, ח; כב, לב) ובשמות (לא, יג). יותר מובן בדברים כט, ששם רוצה להדגיש את עניין ההנהגה יותר מאשר אני אלוקיכם ולא אחר.

יותר והסברים אלו יתכן והם בגדר "טעם" בלבד, להטעים לנו את הדברים שיתישבו בדעתנו.